

# Dovolená očima — delegátky —

POD MASKOU RÁJE  
JITKA HERZÁNOVÁ



 P R E S S

ILUSTROVALA  
PAVLA FILIP NAVRÁTILOVÁ

# Dovolená očima delegátky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.cpress.cz](http://www.cpress.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



**Jitka Herzánová**  
**Dovolená očima delegátky – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

  
**ALBATROS** MEDIA

Dovolená očima  
delegátky  
Pod maskou ráje

Jitka Herzánová  
Ilustrace Pavla Filip Navrátilová



# Obsah

O lásce k lidem .....	7
O návratu .....	11
O třech normálních dnech. Den první .....	17
Den druhý .....	73
Den třetí a kousek čtvrtého .....	133
Epilog .....	189
Slovníček .....	195



# O lásce k lidem







Mám ráda lidi, kteří nepřemýšlí.

Lidi bez respektu.

Lidi, kteří jsou přesvědčení, že mají vždycky pravdu.

Lidi, kteří pravdu nikdy nemají.

Lidi, kteří jsou na otázku „S jakou cestovkou cestujete?“ schopní odpovědět: „S Invií.“

Lidi, kteří na otázku „Jak se jmenujete?“ odpoví: „Počkejte, to má u sebe manželka.“

Lidi, kteří mají potřebu, když počítám osazenstvo v autobuse, mě tahat za rukáv a říkat mi, že asi fakt ještě nebudeme všichni, případně mi povídat o svém posledním rozchodu.

Mám ráda lidi, kteří si myslí, že dokážu lusknutím prstu stvořit nový pokoj či naprosto přetvořit hotel tak, aby odpovídal jejich představám.

Občas mám ráda i některé svoje kolegy a kolegyně, z nichž někteří se možná na následujících stránkách poznají.

Měla jsem zatím dost velké štěstí na přímé nadřízené, kteří mi mimo jiné už pár let naznačovali, že moje turnusové reporty je doopravdy baví a že bych možná měla zase něco napsat. Díky. Vy, kteří se v tomhle odstavci poznáte, u mne máte výtisk zdarma. Pokud si ho koupíte dřív, než si přečtete tyto řádky, tak panáka.



Za celých šest let práce delegátky a průvodkyně jsem měla asi třikrát klienty, které bych doopravdy nerada potkala znovu, a došlo-li by k tomu například na ulici při náhodném setkání, asi bych se ani nestyděla sklopit zrak a přejít na druhou stranu. Jednomu konkrétnímu pánovi bych potom s chutí plivla do obličeje. A přesto mu věnuji tichou zmínku. Když nic jiného, byl mi inspirací.

Z nějakých přibližně 15 000 lidí, kteří mi za posledních šest let prošli pod rukama, mám tedy dohromady asi pět exemplářů, které již nepotřebuji potkat. Kromě pana Pytlíka\*, jehož extrémní hloupost a aroganci prostě není možné literárně nezprznit, nebyli ti ostatní čtyři nějak výrazně zajímaví, ztrácet čas s nimi tedy nebudu.

A to činí z této tiskoviny knížku o lidech, které mám v podstatě ráda. Protože bez nich by nebyla.

\*Jméno bylo změněno, stejně jako u všech následujících postav. Jakákoliv podobnost se skutečnými postavami je čistě náhodná.



O návratu





Měla jsem pocit, že spím sotva deset minut, když se ozvalo protivné, nekončící zvonění.

„Dobrý den, tady Jitka H., cestovní kancelář ta a ta, co pro vás mohu udělat?“

„Tak tobě už dobře hrabe,“ ozval se smích mého dlouholetého kamaráda. „Je to za tebou, čekají tě tři měsíce volna, kdy hodláš spát, psát, relaxovat a potkávat lidi pouze za účelem legrace. No a my už na tebe čekáme, kdepak jsi?“

Trošku mě to probralo.

„Ko-olik je hodin?“

„Deset po osmé!“

„Fajn, v devět jako na koni.“

Zavěsila jsem a pokusila se vstát, udělala jsem pár kroků směrem ke koupelně, načež jsem si sedla na zem a zavřela oči, abych znovu procitla někdy kolem jedné hodiny ranní. Krční páteř zmačkaná z prapodivného posedu, prsa bolavá z téměř sedesátihodinového uvěznění v podprsence, hlava nacpaná nesmyslnou mixturou vjemů. Nalévám si skleničku ouza, převlékám se do pyžama a přesouvám svoje zničené já do postele. Stačím si ještě přečíst SMS zprávu, v níž se kamarádi starají, zda jsem v pořádku, když jsem na sraz s nimi nedorazila, odpovědět však již nezvládnou. Aniž bych stihla zhasnout světlo či se třeba jen jednou napít z připravené sklenky ouza, odplouvám znovu do říše snů.

Nebývám obvykle takto nezodpovědná, ale dnes to prostě jinak nejde. Zdá se mi o mém milovaném řeckém ostrůvku, kde jsem strávila tři nádherné sezóny a kam se bohužel už nemohu vrátit. Ve snu mě honí smečka divokých pudlů, a když mě dostihnou, obskakují mi nohy a drápají mě do krve. Následuje stříh z ordinace místního pohledného doktora, který mi zašívá rány, dělá si legraci ve smyslu „tak ti ty tvoje dlouhé fenečky zašijeme, příště ty psy nesmíš tak svádět“ a je tak milý, že tento sen vyřadí z kategorie nočních můr, po kterých následuje okamžité probuzení.

To nastává až poté, co s námi za výkřiků z pětadvaceti hrdel padá letadlo. „Tohle přece nebylo v programu, budeme si stěžovat!“ hulákají.



Budím se zpocená, je před pátou ráno. Nemyslím si, že jsem neurotička, jde o něco trochu jiného. Chvíli se jen tak válím, načež se ustrojím a vyrazím do ulic.

Město teprve vstává a zlehka poprchává. Včera byly Dušičky, možná proto ty morbidní sny. Anebo taky z přesocializace. Mám pocit, že neudržím myšlenku. Jakoby se mi v hlavě převalovaly různé druhy luštěnin, vlastně to i trochu bolí. Vybavují se mi nejrůznější rozhovory a mám chuť si nafackovat, tohle jsem přece mohla říct trochu jinak a tamto taky... Zaregistruji upřený pohled. Nějaký bezdomovec. Zjevně ožralý.

„Kočko, nemáš náhodou nějaký zbytečný drobný?“

Ignoruji ho, nechci být sprostá. Udělá to za mě, dá mi pár jmen, která nepoužívám ani při *scream terapii* na pláži, a to je co říct, tam bývám hodně a všemu otevřená.

Zalezu do nejbližšího vietnamského krámku a naoko bezcílně bloumám, snažím se najít něco, co bych měla dnes chuť sníst. Není to úplně jednoduché, asi jsem trochu rozmazlená. Zalezu do druhé místnosti, a když mi ani tam do oka nic nepadne, odcházím, děkujíc Vietnamce za pultem v její mateřštině.

Dojem to na ni zjevně neudělá, bez úsměvu řekne: „Pockej, pockej!“ Přichází ke mně a ne zrovna něžně mi odmotává šálu z krku. Zahákne se mi do náušnice a dost to zabolí, oženu se tedy po ní, což ji zjevně rozčílí, a začne křičet. Naběhnou dva Vietnamci, z nichž mi jeden bolestivě zkroutí ruce za záda, druhý čapne moji tašku a celou ji vysype na pult. Mobil, peněženka, rtěnka, klíče, zápisník, propiska, kartáček na zuby, pasta a noční krém z oslího mléka. Vypadá zmateně, ale pro jistotu mě ještě svléknou z kabátu a projedou mi kapsy.

A potom se začnou omlouvat. Slzy ponížení i bolesti se mi derou do očí, ovšem snažím se usmívat, ztratit tvář je ve Vietnamu neodpustitelný hřích. Sem už sice rozhodně nikdy nakupovat nepůjdu, ale nač k iluzím ztratit i tvář, že.

Odmítám jejich nabídku na nákup zdarma, čímž vlastně odmítám jejich omluvu a беру tvář jim, což mi dochází až venku a nesnáším se za to.

Vlastně se na ně ani nemůžu zlobit, napadá mě, když vidím svůj odraz ve výkladní skříni. Neupravená, rozčuchané vlasy, oči podlité krví, ve vytahaných tepláčkách a ob knoflík zapnutém kabátě. Ale krást v obchodě mě doopravdy ještě nikdy nenapadlo. Často dostávám věci zadarmo, a když ne, můžu si je dovolit, jenže to oni nevědí.

Do toho telefon, neznámé číslo.

„Čau, tak co, už nespíš?“

Občas mě baví, jak si každý automaticky myslí, že protože on má moje číslo, mám i já jeho.

„Kdo volá, prosím?“

„No přece já.“

Dle hlasu i způsobu mluvy sice tuším, ale nějak mám potřebu nedat mu to až tak zadarmo, ukázat mu, že nejsem nějaká hej počkej. A tak ho svojí předstíranou nechápavostí alespoň donutím, aby se představil. Menší pocit zadostiučinění.

„Chtěl bych ty fotky, jak jsme na nich společně, jak jsi říkala, že je pošleš, už jsi je poslala?“

*Ses zbláznil, ne? Od přeletu z druhé strany planety uplynulo nějakých šestnáct hodin a tohle má být asi moje priorita či co.*

Kvůli součásti mé osobnosti, kterou doopravdy občas nechápu, se donutím zůstat zdvořilá a slíbím fotky zaslat. O to mu šlo, loučí se.

Mám zase pocit, že mě někdo sleduje a také že mi brzo mozek vyskočí z hlavy.

Chce se mi brečet, křičet, ječet, utéct.

Ne, nemyslím si, že jsem paranoidní schizofrenička, hysterka či neurotička.

Jsem jenom průvodkyně, delegátka a žena. Takže dost dobře možná občas všechno dohromady, vynásobené momentálním *jet lagem*.





# O třech normálních dnech Den první





Zazvonění budíku mi po tváři rozlilo blažený úsměv: Zas je tu nový den! Den plný práce, nespokojených klientů, těžké nestíhačky a momentů, kdy je doopravdy nezbytně nutné se usmívat, byť se na to necítím. Tak proč nezačít hned trénovat, že.

Mé první kroky vedou do koupelny, kde provedu základní očistu a poté se upřeně zadívám do zrcadla a třicet sekund sprostě nadávám. Ne že bych se až tak nenáviděla, jen to prostě tak nějak patří k mým ranním rituálům. Během dne občas nastane situace, kdy se musím přetvařovat, a zjistila jsem, že když si zanádvám ráno do zásoby, přetvářka je potom tak nějak přirozenější.

Potom se přesunu na terasu, kde už čeká Asproulis, můj místní nejlepší kamarád. Jeho upřímná radost, že jsem přežila noc a on se mnou může strávit pár ranních minut, mu rozvlí nejen očásek, ale i celou zadní polovinu těla. Slovenský kolega Maťo kdysi prohlásil, že tenhle retrívr má homosexuální pohyby, mně však přijdou pouze roztomilé a upřímné, asi nemám dostatečnou fantazii. Anebo moje noha, na rozdíl od kolegovy, nebyla zatím nikdy předmětem Asproulisova sexuálního chtíče.

Přisednu si k němu na zem, on mi položí hlavu do klína a hladí mě svýma tmavě oříškovými očima, což odměňuji drbáním za ušima.

Čas na ranní lekci řečtiny. Poslední dobou jsem se docela rozmluvila a Asproulis je asi jediný v okolí, kdo mě pořád neopravuje a neotravuje s nějakou gramatikou a podobně.

„Jseš malej černej pejsek, je to pravda? Ne, není to pravda. Jseš velkej bílej pes! Máš růžovější čumáček než já chodidla. Máš nejružovější čumáček na světě! A máš nejdelší očásek na světě!“ Gramatickou i faktickou správnost mých slov potvrdí zabušením předmětu doličného o zem.

„Jseš můj malej blbeček. Ne, nejsi blbeček. Ale můj šéf je úplný blbec. Vlastně ne, můj šéf je moc fajn. Jenže Kimon je naprostý blbec a kretén. Ale Kimon není můj šéf!“

Jsem na sebe vážně hrdá, jak krásně se mi podařilo zformulovat poměrně složitou informaci.

Přeruší mě smích. No jo, Kate, moje téměř osmdesátiletá paní domácí, bydlící ve spodním bytě, kropila kytky hadicí a slyšela mě.

„Wow, fakt se lepšíš, mám z tebe radost! Čeká tě dnes náročný den?“ otázka se s účastí. Mluví anglicky, je chytrá, vzdělaná, dá se s ní mluvit a vlastní jedinou tavernu ve vesnici, kde mi její syn nikdy nedovolí zaplatit. Mám je oba dost ráda.

„Mno, docela jo, včera byl přílet, teď dojedu tři úvodní schůzky, pak zase letiště a jedeme nanovo,“ povzdechnu si s úsměvem. Ano, v ostrovním Řecku se dá i vzdychat s úsměvem.

„Tak se večer stav na víno, oslavíme, žes to přežila,“ navrhne mi.

„Moc ráda, pokud se zas nestane něco šíleného a já nebudu muset trávit večer tlumočením u *Sexy Dionýsa!*“

Rozloučíme se a já chci dokončit svoji ranní lekci, když se za mými zády ozve silný melodický hlas: „Ale ale ale, co to slyším? Sháněl tu někdo *Sexy Dionýsa*? No tak tady mě máš!“

Kuchař mojí bytné, rovněž Dionýsos, se na mne tlemí. Je mu přes padesát, jeho nadváhu by vyjádřilo dozajista ještě větší číslo a ví stejně dobře jako já, že řeč nebyla tak úplně o něm. Z důvodu tradice jmenování potomků po svých prarodičích dominuje na každém řeckém ostrově několik jmen. Používají se před nimi proto hodně přívlastky. Na tohohle Dionýsa vybylo „Velký“, na místního mladého a velmi příjemně vypadajícího lékaře zase „Sexy“. Na *Velkém Díovi* se mi vždy líbila jeho schopnost sebeironie, smysl pro humor a schopnost mluvit téměř o jakémkoliv tématu. Bydlí hned vedle a nezdá se, že jsme společně vypili o trochu víc než trošku vína. Zkraje sezóny i něco zkoušel, ale vyříkali jsme si to. Prostě kámoš.

„Čau. Víš, že jseš větší blbeček než Asproulis?“ otázu se ho řecky.

„Jo, proto jsem přišel. Na. Víš, co to je, ne?“

Podal mi drhaný náramek, jaké dělají jeptišky v klášteře a jenž nese jméno patrona ostrova, který kdysi dávno mimo jiné údajně léčil šílenství.

„Gerasimův náramek, ne?“

„No vidíš, něco ti v tom mozku ještě zbylo. Měla bys ho nosit. Víš přece, že chrání před šílenstvím! A tím, že si každý ráno povídáš se psem, to začíná!“

Po ránu mě to pobavilo. Chvíli jsme se ještě špičkovali, načež jsme si popřáli příjemný den, on sedl do svého auta a já se šla ještě dopravit.

O pět minut později jsem už startovala svoji Pandičku a frčela vstříc krásným zážitkům nového dne. Asproulis za mnou kousek běžel, než to vzdal a na rozloučenou mi poslal vyčítavý pohled. Před pár dny jsem mu nabídla, zda by si to nechtěl na jeden den vyměnit – on by sedl do auta, objížděl ostrov a nechal si od kdekoho nadávat a já bych se celý den válela ve stínu na terase. Na to tehdy reagoval zoufalým kňučením, tak ať si nevymýšlí, *kuklos*.